

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć LV. — Wydana i rozesłana dnia 30. marca 1918.

Treść: (Nr 115. i 116.) 115. Ustawa, którą ustanawia się podwyższenia minimalnego dochodu i poborów spoczynkowych dla duszpasterzy katolickich jakoteż minimalnego dochodu dygnitarzy i kanoników przy kapitułach metropolitalnych, katedralnych i konkatedralnych kościoła katolickiego, a to obrządku łacińskiego, greckiego i ormiańskiego. — 116. Ustawa, którą ustanawia się podwyższenia minimalnego dochodu i poborów spoczynkowych dla grecko-orientalnych duszpasterzy w Dalmacji.

115.

Ustawa z dnia 28. marca 1918,

którą ustanawia się podwyższenia minimalnego dochodu i poborów spoczynkowych dla duszpasterzy katolickich jakoteż minimalnego dochodu dygnitarzy i kanoników przy kapitułach metropolitalnych, katedralnych i konkatedralnych kościoła katolickiego, a to obrządku łacińskiego, greckiego i ormiańskiego.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

Artykuł I

§ 1.

Podwyższa się kwoty kongruy, ustanowione w szematycie I ustawy z dnia 19. września 1898, Dz. u. p. Nr. 176, o dotacyi duszpasterzy katolickich, a to:

a) dla duszpasterzy samoistnych

z 1200	na 2000	K
„ 1400	„ 2200	„
„ 1600	„ 2400	„
„ 1800	„ 2600	„
„ 2000	„ 2800	„
„ 2400	„ 3000	„
„ 3600	„ 4200	„

b) dla kapłanów pomocniczych

z 600	na 1200	K
„ 700	„ 1300	„
„ 800	„ 1400	„
„ 1000	„ 1600	„

Dla kapłanów pomocniczych, którzy według dyrektywy lub zwyczaju są obowiązani do prowadzenia własnego domu, podwyższa się przyloczone powyżej kwoty ponadto o dalszych 300 K.

§ 2.

Zmienia się § 2., ustęp 2., ustawy z dnia 19. września 1898, Dz. u. p. Nr. 176, który opiewać będzie:

Rzeczony dochód minimalny podwyższa się o 320 K dla tych systemizowanych kapłanów pomocniczych, którzy sprawują funkcje duszpasterskie przy kościele, znajdującym się poza obrębem parafii i mają tam swoją siedzibę urzędową, następnie dla tych wikaryuszy kapitulnych w kościołach katedralnych, którzy są systemizowani w charakterze kapłanów pomocniczych.

§ 3.

Zmienia się § 10., ustępy 1. i 2., ustawy z dnia 19. września 1898, Dz. u. p. Nr. 176, które opiewać będą:

Prowizorowie opróżnionych prebend pobierają płacę z funduszu religijnego.

Płaca ta zależy od wysokości kongruy, która przypada na odnośną prebendę według szematu I

i wynosi miesięcznie sto czterdzieści (140) koron przy prebendach z kongruą 2000 K, sto pięćdziesiąt (150) koron przy prebendach z kongruą 2200 K, sto siedmdziesiąt (170) koron przy prebendach z kongruą 2400 i 2600 K, zaś sto dziewięćdziesiąt (190) koron przy prebendach z kongruą 2800 K lub wyższą.

Niezależnie od swej płacy pobierają prowizorowie opróżnionych prebend dodatek z funduszu religijnego w kwocie 300 K rocznie.

§ 4.

Szemat II ustawy z dnia 19. września 1898, Dz. u. p. Nr. 176, zmienia się co do duszpasterzy, którzy po wejściu w życie tej ustawy przeszli w stan spoczynku, jak następuje:

Szemat II

wymiaru poborów spoczynkowych duszpasterzy, niezdolnych do sprawowania czynności.

	Który w służbie duszpasterskiej lub w innej publicznej służbie kościelnej pozostawał				
	aż do 10 lat	więcej niż 10 aż do 20 lat	więcej niż 20 aż do 30 lat	więcej niż 30 aż do 40 lat	więcej niż 40 lat
a) dla samoistnego duszpasterza:					
jeżeli kongrua ustanowiona dla jego ostatniego urzędu duszpasterskiego wynosiła 2000 K	1000 K	1100 K	1250 K	1400 K	1600 K
2200 „	1100 „	1200 „	1350 „	1500 „	1700 „
2400 „	1200 „	1300 „	1450 „	1600 „	1800 „
2600 „	1300 „	1400 „	1550 „	1700 „	1900 „
2800 lub więcej „	1400 „	1500 „	1650 „	1800 „	2000 „
b) dla kapłana pomocniczego .	600 „	700 „	800 „	900 „	1000 „

Duszpasterze, którzy przed wejściem w życie tej ustawy przeszli w stan spoczynku, otrzymają z funduszu religijnego obok swych dotychczasowych poborów spoczynkowych dodatek roczny w kwocie 400 K.

§ 5.

W razie szczególnych fizycznych niedomagań u duszpasterza, który przeszedł w stan spoczynku, albo w razie istnienia innych na uwzględnienie zasługujących okoliczności może Minister wyzna-

przynajmniej wyjątkowo pobory spoczynkowe w wymiarze wyższym od należących się stosownie do szematu II. jednakże tylko do kwoty maksymalnej 2400 K.

Artykuł II.

§ 1.

Dla kapłanów świeckich i zakonnych, którzy według ustawy z dnia 19. września 1898, Dz. u. p. Nr. 176, mają prawo do uzupełnienia ustawowego dochodu minimalnego, podwyższa się dochód ten po 3., 6., 9., 12., 15., 19., 23., 27., 31. i 35. roku służby, spędzonej w duszpasterstwie lub w innej publicznej służbie kościelnej przed lub po wejściu tej ustawy w życie, za każdym razem o dwieście (200) koron.

§ 2.

Prawo do tego podwyższenia rozpoczyna się z dniem wejścia tej ustawy w życie, zaś w przyszłości z pierwszym dniem miesiąca, następującego po ukończeniu odnośnego czasu służby.

Podwyższenie dochodu minimalnego, przypadające na zasadzie powyższych postanowień, należy się także po przejściu w stan spoczynku, a to jako podwyższenie ustalonych w ustawie poborów spoczynkowych.

Jeżeli podwyższenie to nie znajdzie pokrycia w poborach związanych stale z urzędem duchownym, należy je pokryć z funduszu religijnego względnie z państwowej dotacji do tego funduszu.

§ 3.

Podwyższenie to wstrzyma się na zawsze lub na pewien oznaczony czas, jeżeli w zwyczajnym postępowaniu (§ 27. ustawy z dnia 7. maja 1874 Dz. u. p. Nr. 50) zostanie wydane takie orzeczenie.

Darowanie skutków takiego orzeczenia jest dopuszczalne w porozumieniu z biskupem diecezjalnym.

Artykuł III.

Dygnitarzom i rezydencyjalnym kanonikom uznanego przez państwo stanu osobowego kapituł metropolitalnych, katedralnych i konkatedralnych podwyższa się kwoty dochodu minimalnego, usta-

nowione w § 1. ustawy z dnia 7. stycznia 1894. Dz. u. p. Nr. 15, a mianowicie:

z 2400 K	na 3600 K
„ 2800 „	„ 4000 „
„ 3200 „	„ 4400 „
„ 3600 „	„ 4800 „
„ 4000 „	„ 5200 „

Artykuł IV.

§ 1.

Wymienionym w artykule III. kościelnym osobom urzędowym należą się podwyższenia podanego tamże dochodu minimalnego w wymiarze i pod warunkami artykułu II. niniejszej ustawy według ilości lat, spędzonych w duszpasterstwie albo w innej publicznej służbie kościelnej. Za lata spędzone w charakterze profesora teologii należą się jednak podwyższenia te w wymiarze dodatków starszeństwa przypadłych w ciągu takiej służby.

Ponadto podwyższa się tym osobom urzędowym zapewniony im minimalny wymiar poborów o czterysta (400) koron po każdym pięciu latach służby spędzonych w kapitule przed lub po wejściu tej ustawy w życie, a to aż do 25. roku tej służby włącznie.

§ 2.

Prawo do tych podwyższeń rozpoczyna się z dniem wejścia tej ustawy w życie a w przyszłości z pierwszym dniem miesiąca, następującego po ukończeniu odnośnego czasu służby.

Jeżeli przewidziane w § 1. podwyższenia nie znajdą pokrycia w poborach związanych stale z urzędem duchownym, należy je pokryć z funduszu religijnego względnie z państwowej dotacji do tego funduszu.

Artykuł V.

Roszczenie o należące się na podstawie tej ustawy podwyższenie dochodu minimalnego należy podnieść przez wniesienie zeznania albo w razie istnienia takiego zeznania przez przedłożenie doniesienia. Zeznanie, względnie doniesienie mają dotyczące osoby przedłożyć ordynaryatowi w ciągu dwóch miesięcy — wymienione w artykule III. osoby urzędowe w ciągu trzech miesięcy — od dnia zapadłości podwyższenia.

Termin ten można z ważnych powodów przedłużyć.

Podwyższenie, względnie niepokrytą część poborów przywiązanych do urzędu duchownego należy przyznać począwszy od dnia ich zapadłości, jeżeli zeznanie (doniesienie) wniesione zostało w ciągu ustawowego lub przedłużonego terminu. Jeżeli zeznanie ma być wniesione a zostanie przedłożone dopiero po upływie ustawowego lub przedłużonego terminu, w takim razie należy przyznać podwyższenie w całości lub w części od dnia nadejścia fasyi do politycznej władzy krajowej.

Artykuł VI.

Ustawa ta wchodzi w życie ze skutecznością od dnia 1. stycznia 1918. Z tą chwilą traci moc obowiązującą ustawa z dnia 24. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 56.

Z dodatków, które przypadły na zasadzie rozporządzenia ministeryalnego z dnia 21. listopada 1917, Dz. u. p. Nr. 453, należy takie kwoty częściowe, jakie przypadają na czas od dnia 1. stycznia 1918 do dnia 30. czerwca 1918, potrącić od podwyższeń, należących się na zasadzie tej ustawy.

Artykuł VII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi wyznań i oświaty i Mojemu Ministrowi skarbu.

Baden, dnia 28. marca 1918.

Karol wdr.

Seidler wdr.

Ćwikliński wdr.

Wimmer wdr.

116.

Ustawa z dnia 28. marca 1918,

którą ustanawia się podwyższenia minimalnego dochodu i poborów spoczynkowych dla grecko-orientalnych duszpasterzy w Dalmacyi.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

Artykuł I.

§ 1.

Podwyższa się pobory kongrualne, ustanowione w szematcie I ustawy z dnia 19. września 1898, Dz. u. p. Nr. 177, o dotacyi grecko-orientalnych duszpasterzy w Dalmacyi, a to:

a) dla duszpasterzy samoistnych:

z 1200 na 2000 K
„ 1400 „ 2200 „
„ 1600 „ 2400 „

b) dla kapłanów pomocniczych:

z 600 na 1200 K
„ 700 „ 1300 „

Dla kapłanów pomocniczych, którzy według dyrektywy lub zwyczaju są obowiązani do prowadzenia własnego domu, podwyższa się przytoczone powyżej kwoty ponadto o dalszych 300 K.

§ 2.

Zmienia się § 10., ustęp 1., ustawy z dnia 19. września 1898, Dz. u. p. Nr. 177, który opiewać będzie:

Prowizorowie opróżnionych prebend (samoistnych stacyi duszpasterskich) pobierają część rzeczywistych przychodów rocznych dotyczącej prebendy, przypadającą za czas trwania ich administracyi. Jeżeli z tych przychodów za miesiąc przy prebendach z kongruą 2000 K nie wypadnie kwota sto czterdzieści (140) K, przy prebendach z kongruą 2200 K kwota sto pięćdziesiąt (150) K a przy prebendach z kongruą 2400 K kwota sto siedmdziesiąt (170) K, natenczas, coby do tych kwot nie dostawało, uzupełnione będzie ze skarbu państwa.

Niezależnie od swej płacy pobierają prowizorowie opróżnionych prebend dodatek ze skarbu państwa w kwocie 300 K rocznie.

§ 3.

Szemat II ustawy z dnia 19. września 1898, Dz. u. p. Nr. 177, zmienia się co do duszpasterzy, którzy po wejściu w życie przeszli w stan spoczynku, jak następuje:

Szemat II

wymiaru poborów spoczynkowych grecko-orientalnych duszpasterzy, niezdolnych do sprawowania czynności.

	Który w służbie duszpasterskiej lub w innej publicznej służbie kościelnej pozostawał				
	aż do 10 lat	więcej niż 10 aż do 20 lat	więcej niż 20 aż do 30 lat	więcej niż 30 aż do 40 lat	więcej niż 40 lat
	k o r o n				
<p>a) dla samoistnego duszpasterza, jeżeli kongrua ustanowiona dla jego ostatniego urzędu duszpasterskiego wynosiła:</p> <p style="padding-left: 40px;">2000 K</p> <p style="padding-left: 40px;">2200 „</p> <p style="padding-left: 40px;">2400 „</p>	1000	1100	1250	1400	1600
<p>b) dla kapłana pomocniczego</p>	600	700	800	900	1000

Duszpasterze, którzy przed wejściem w życie tej ustawy przeszli w stan spoczynku, otrzymają ze skarbu państwa obok swych dotychczasowych poborów spoczynkowych dodatek roczny w kwocie 400 K.

§ 4.

W razie szczególnych fizycznych niedomagań u duszpasterza, który przeszedł w stan spoczynku, albo w razie istnienia innych na uwzględnienie zasługujących okoliczności może Minister wyznać przyznać mu wyjątkowo pobory spoczynkowe w wymiarze wyższym od należących się stosownie do szematu II, jednakże tylko do kwoty maksymalnej 2400 K.

Artykuł II.

§ 1.

Dla kapłanów świeckich i duchownych kła, szrotnych, którzy według ustawy z dnia 19. września 1898, Dz. u. p. Nr. 177, mają prawo do uzupełnienia ustawowego dochodu minimalnego, podwyższa się dochód ten po 3., 6., 9., 12., 15. 19., 23., 27., 31. i 35. roku służby, spędzonej w duszpasterstwie lub w innej publicznej służbie kościelnej przed lub po wejściu tej ustawy w życie, za każdym razem o dwieście (200) K.

§ 2.

Prawo do tego podwyższenia rozpoczyna się z dniem wejścia tej ustawy w życie, zaś w przyszłości z pierwszym dniem miesiąca, następującego po ukończeniu odnośnego czasu służby.

Podwyższenie dochodu minimalnego, przypadające na zasadzie powyższych postanowień, należy się także po przejściu w stan spoczynku, a to jako podwyższenie ustalonych w ustawie poborów spoczynkowych.

Jeżeli podwyższenie to nie znajdzie pokrycia w poborach związanych stale z urzędem duchownym, należy je pokryć ze skarbu państwa.

§ 3.

Podwyższenie to wstrzyma się na zawsze lub na pewien oznaczony czas, jeżeli w zwyczajnym postępowaniu przed konsystorzem biskupim zostanie wydane takie orzeczenie.

Darowanie skutków takiego orzeczenia jest dopuszczalne w porozumieniu z biskupem diecezjalnym.

Artykuł III.

Roszczenie o należące się na zasadzie tej ustawy podwyższenie dochodu minimalnego należy

podnieść przez wniesienie zeznania albo w razie istnienia takiego zeznania przez przedłożenie doniesienia. Zeznanie, względnie doniesienie należy przedłożyć konsystorzowi biskupiemu w ciągu dwóch miesięcy od dnia zapadłości podwyższenia.

Termin ten można z ważnych powodów przedłużyć.

Podwyższenie, względnie niepokrytą część poborów przywiązanych do urzędu duchownego należy przyznać począwszy od dnia ich zapadłości, jeżeli zeznanie (doniesienie) wniesione zostało w ciągu ustawowego lub przedłużonego terminu. Jeżeli zeznanie ma być wniesione a zostanie przedłożone dopiero po upływie ustawowego lub przedłużonego terminu, w takim razie należy przyznać podwyższenie w całości lub w części od dnia nadejścia fasyi do politycznej władzy krajowej.

Artykuł IV.

Ustawa ta wchodzi w życie ze skutecznością od dnia 1. stycznia 1918. Z tą chwilą traci moc

obowiązującą ustawą z dnia 24. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 57.

Z dodatków, które przypadły na zasadzie rozporządzenia ministeryalnego z dnia 21. listopada 1917, Dz. u. p. Nr. 454, należy takie kwoty częściowe, jakie przypadają na czas od dnia 1. stycznia 1918 do dnia 30. czerwca 1918, potrącić od podwyższeń należących się na zasadzie tej ustawy.

Artykuł V.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi wyznań i oświaty i Mojemu Ministrowi skarbu.

Baden, dnia 28. marca 1918.

Karol wdr.

Seidler wdr.

Ćwikliński wdr.

Wimmer wdr.